

UHURU *Αυτόνομη Περιοδική Έκδοση* #6

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΔΕΝ ΣΩΖΕΤΑΙ ΜΕ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΕΣ

Λίγες βδομάδες έχουν περάσει από τον τραγικό σεισμό που έγινε στον ινδικό ωκεανό και που προκάλεσε παλιρροϊκά κύματα που σκόρπισαν το θάνατο σε χιλιάδες ανθρώπους, και η αντιμετώπιση του θέματος από τα ΜΜΕ και τους κυρίαρχους του πλανήτη, μας αποδεικνύουν για ακόμη μια φορά τον πραγματικό τους ρόλο και τις προσδοκίες τους.

Η τεράστια καταστροφή που έπληξε πολλές χώρες της νοτιοανατολικής Ασίας ήταν το πρώτο θέμα των ΜΜΕ παγκοσμίως για πολλές μέρες. Όμως, η ενημέρωση ήταν πλήρως αηδιαστική. Μεγάλοι τηλεοπτικοί σταθμοί συναγωνίζονταν για το ποιος θα δείξει το πιο φρικιαστικό ερασιτεχνικό βίντεο που πήραν (σίγουρα έναντι μεγάλων χρηματικών ποσών) από τουρίστες που έκαναν τις διακοπές τους στις εκεί περιοχές. Τα ελληνικά δελτία ειδήσεων αφού πρώτα αναφέρονταν στον τραγικό αριθμό των νεκρών που συνεχώς αυξανόταν, έπειτα ασχολούνταν με το πόσοι ήταν οι αγνοούμενοι Ευρωπαίοι, Έλληνες κτλ. έχοντας σε δεύτερη μοίρα τους χιλιάδες νεκρούς Ασιάτες. Έκαναν τηλεμαραθώνιους ελπίδας και δημοπρασίες όπου οι «φιλεύσπλαχνοι» πολίτες έδιναν επώνυμα χρηματικά ποσά και αγόραζαν «πολύτιμα» αντικείμενα.

Πολλοί είναι αυτοί που έσπευσαν να βοηθήσουν με χρηματικά ποσά τους πληγέντες των φονικών τσουνάμι. Μεγάλοι έρανοι για ανθρωπιστική βοήθεια έγιναν παγκοσμίως και μαζεύτηκαν υπέρογκα ποσά από απλούς ανθρώπους. Βέβαια από αυτές τις φιλανθρωπίες δε θα μπορούσαν να λείψουν και οι κυβερνήσεις των μεγαλύτερων καπιταλιστικών χωρών. Οι κυρίαρχοι τα μεγάλα αφεντικά, καθώς και διάσημες προσωπικότητες πρόσφεραν και αυτοί χρηματική βοήθεια θέλοντας να μας δείξουν πόσο φιλάνθρωποι είναι. Αλήθεια πόσο φιλάνθρωποι μπορεί να είναι αυτοί οι οποίοι είναι υπεύθυνοι για την οικονομική ανισότητα του πλανήτη, για τους πολέμους, για την εξαθλίωση, για τον καθημερινό θάνατο χιλιάδων ανθρώπων στις λεγόμενες χώρες του «τρίτου κόσμου» και για τόσα άλλα δεινά που αντιμετωπίζουν καθημερινά δισεκατομμύρια ζώες παγκοσμίως; Πόσο φιλεύσπλαχνες μπορεί να είναι οι κυβερνήσεις που δίνουν μερικά εκατομμύρια δολάρια-ευρώ για ανθρωπιστική βοήθεια τη στιγμή που

καθημερινώς ξοδεύουν δισεκατομμύρια για στρατιωτικούς εξοπλισμούς; Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα της πλουσιότερης χώρας του κόσμου (ΗΠΑ) όπου η βοήθεια που στέλνει είναι περίπου 40 εκατομμύρια δολάρια ενώ καθημερινά ξοδεύει πολλά περισσότερα για την κατοχή του Ιράκ. Επίσης, πολλές πολυεθνικές και επώνυμες φίρμες εκμεταλλεύτηκαν αυτό το φιλανθρωπικό πάρτυ για να διαφημίσουν τα προϊόντα τους, τάζοντας ένα μέρος από τα κέρδη στους πληγέντες. Ένα άλλο πολύ σοβαρό θέμα από αυτή την υπόθεση είναι το που θα πάνε όλα αυτά τα λεφτά που συγκεντρώνονται. Το σίγουρο είναι πως στον τελικό τους προορισμό θα φτάσει ένα ελάχιστο μέρος από αυτά, το οποίο θα είναι για την αποκατάσταση της τουριστικής βιομηχανίας της περιοχής, καθώς τα άλλα θα τα φάνε οι μεγάλοι «φιλάνθρωποι» όπως έχει συμβεί και σε ανάλογες περιπτώσεις στο παρελθόν. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα με την περίπτωση του Ιράν όπου μετά τον περσινό φονικό σεισμό που ισοπέδωσε την πόλη Μπαμ, οι υποσχέσεις για βοήθεια ξεπέρασαν το ένα δισεκατομμύριο δολάρια μόνο που σήμερα, ένα χρόνο μετά, στα χέρια των τοπικών αρχών έχουν φτάσει μόλις 17,5 εκατομμύρια δολάρια.

Ο όρος φιλανθρωπία γεννήθηκε από τότε που άρχισαν να υπάρχουν καταπιεστικά συστήματα. Με την φιλανθρωπία, η κυριαρχία προσπαθεί να συγκινήσει τον κόσμο και να δείξει τη γλυκιά της πλευρά προσπαθώντας να κρύψει τα εγκλήματα και τα βρώμικα σχέδιά της. Αυτό το καταφέρνει πολύ καλά με τις διάφορες Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις οι οποίες παίζουν στο

→ παιχνίδι της. Κανένας άνθρωπος δε θα έπρεπε να είναι φιλάνθρωπος γιατί πολύ απλά σε μια κοινωνία ισότητας δε θα υπήρχε αυτή η «ανάγκη».

Η κυριαρχία, ανάλογα με τα συμφέροντα που διακυβεύονται, ξέρει πολύ καλά πώς να χειραγωγεί την κοινωνία μέσω των ΜΜΕ. Σε αυτή τη περίπτωση οι πολίτες ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα των κυρίαρχων εκπληρώνοντας έτσι το «φιλανθρωπικό» τους καθήκον και δημιουργώντας αυτομάτως ένα κλίμα εμπιστοσύνης μεταξύ τους..

Όλα αυτά δε μας συγκινούν, αντιθέτως μας αηδιάζουν και μεγαλώνουν την οργή και το ταξικό μας μίσος. Βεβαίως η κοινωνική μας αλληλεγγύη στους ανθρώπους της νοτιοανατολικής Ασίας είναι δεδομένη. Όμως τα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας και οι φυσικές καταστροφές που αφήνουν πίσω τους τον θάνατο και την εξαθλίωση δεν αντιμετωπίζονται με φιλανθρωπίες και εράνους. Στα φυσικά φαινόμενα δεν

μπορείς να πας κόντρα, όμως αν η εξουσία πραγματικά νοιάζονταν για αυτούς τους ανθρώπους όπως μας έδειξε αυτές τις μέρες, θα μπορούσε να είχε προειδοποιήσει για τον επερχόμενο κίνδυνο. Αν οι συνθήκες ζωής στις χώρες εκείνες ήταν καλύτερες σίγουρα δε θα είχαμε τόσους νεκρούς. Γι' αυτό λοιπόν, μόνο αν οι λαοί εναντιωθούν στα σχέδια των ισχυρών θα σταματήσουν τα εγκλήματα και η βαρβαρότητα κατά του ανθρώπου. *Η αλληλεγγύη των λαών να γίνει ο τάφος των αφεντικών!*

Ο τραγικός απολογισμός του φονικού τσουνάμι της 26/12/2004 είναι πάνω από 200.000 οι νεκροί, πάνω από 500.000 οι τραυματίες, πάνω από 5.000.000 οι άστεγοι και πολλαπλάσιοι αυτοί που δεν έχουν πρόσβαση σε βασικά είδη πρώτης ανάγκης.

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΚΑΙ ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ

Τα ιδεώδη του ποδοσφαίρου, αλλά και κατ' επέκταση ολόκληρου του αθλητισμού αυτή τη στιγμή, είναι το οικονομικό κέρδος, η βία, ο διαχωρισμός αλλά και το μίσος που αναϊτύνεται ανάμεσα σε οπαδούς διαφορετικών ποδοσφαιρικών εταιρειών. Το ποδόσφαιρο, ειδικά, μόνο σαν κόσμος συναδέλφωσης δεν μπορεί να παρουσιαστεί, όσο και να προσπαθούν να μας πείσουν για αυτό. Οι τυφλωμένοι υποστηρικτές του συγκεκριμένου πολυεθνικού θεάματος ηθελημένα αγνοούν τη διαφθορά, τον βρώμικο πόλεμο συμφερόντων, την αισχροκέρδεια, τις εκρήξεις βίας το μίσος για τον άλλο και το ρατσισμό που υπάρχει μέσα στην ποδοσφαιρική κοινωνία. Όσο κρατάει το μεθύσι από μια νίκη της ομάδας σου, τα σκάνδαλα, η πολιτική χειραγώγηση (ας θυμηθούμε το σύνθημα «τόση μπάλα κ μπάτσους από τον καιρό της χούντας είχαμε να δούμε»), και η αποχαύνωση των μαζών δεν έχουν καμία σημασία.

Ο ρατσισμός των οπαδών μπορεί να χωριστεί σε δυο κατηγορίες:

α) Τον ρατσισμό που στρέφεται στον αντίπαλο οπαδό. Αυτός ο ρατσισμός εκδηλώνεται με υβριστικά συνθήματα εναντίον της αντίπαλης ομάδας και των οπαδών της και με μαφιόζικες επιθέσεις σε συνδέσμους οπαδών. Είναι χαρακτηριστικό ότι τα πρωτοσέλιδα αρκετών αθλητικών εφημερίδων το λιγότερο προκλητικά μπορούν να χαρακτηριστούν. Η Ελλάδα είναι η μόνη χώρα που έχει τόσες πολλές αθλητικές εφημερίδες. Είναι χαρακτηριστικό ότι σε κάθε μεγάλη ομάδα αντιστοιχούν τουλάχιστον δυο εφημερίδες που πρόσχονται με τα συμφέροντα τους. Το μερίδιο στην βία που εκδηλώνεται για τις ποδοσφαιρικές εταιρείες μοιράζεται στα σωματεία και τους διουκούντες τους, στο κράτος και την αστυνομία, στους δημοσιογράφους και τα συμφέροντα που εκπροσωπεί το μέσο που εργάζονται, και στους οπαδούς που συμμετέχουν στα επεισόδια και σε όσους άλλους τους συμμερίζονται.

β) Ο φυλετικός ρατσισμός από μεγάλη μερίδα οπαδών εναντίον έγχρωμων παικτών αλλά και όχι μόνο. Ας θυμηθούμε τον τραμπουκισμό των Ελληναράδων εναντίον Αλβανών μεταναστών που πανηγύριζαν την νίκη της εθνικής ομάδας της χώρας τους εναντίον της αντίστοιχης ελληνικής. Οι έλληνες οπαδοί κατά το παρελθόν, πριν δηθεν εξευρωπαϊστούν με την κατάκτηση του EURO, έχουν κάψει

σημαίες, έχουν γιουχάρει αρκετούς εθνικούς ύμνους κ.α. Ακόμα και στις συλλογικές τους προτιμήσεις και εκδηλώσεις το φασιστικό, ρατσιστικό και εθνικό φρόνημα φαίνεται ολοκάθαρα. Πολλοί οπαδοί με το που ακουμπάει την μπάλα κάποιος έγχρωμος παίχτης της αντίπαλης ομάδας κάνουν ήχους που θυμίζουν ζώα. Δεν φαίνεται να τους νοιάζει το γεγονός ότι έγχρωμοι παίχτες αγωνίζονται και στις ομάδες τους. Κάτι ανάλογο συμβαίνει και σε άλλες χώρες της Ευρώπης. Ας θυμηθούμε την δήλωση του Μπέκαμ ότι οι αποδοκιμασίες εναντίον έγχρωμων αθλητών είναι κάτι το συνηθισμένο στην Ισπανία. Το ίδιο συμβαίνει με μεγάλη συχνότητα και στη Γαλλία, και όχι μόνο από μερίδα σκίινχεντ οπαδών της παρί σεν ζερμέν. Η Ιταλία δεν αποτελεί αντίθεση σε αυτό, αφού μόνο και μόνο το γεγονός ότι οι οπαδοί της Λάτσιο πάνε ανενόχλητοι στο γήπεδο και φωνάζουν ρυθμικά S.S παρερμηνεύοντας τα αρχικά της ομάδας τους τα λέει όλα. Τις φασιστικές τους αντιλήψεις είχαν δείξει στον παρελθόν και οι οργανωμένοι οπαδοί της αγγλικής Μίλγουολ. Η γερμανική ομοσπονδία ποδοσφαίρου είχε φτιάξει αρκετές αντιρατσιστικές διαφημίσεις για να καταπολεμήσει το πρόβλημα των ρατσιστικών εκδηλώσεων μέσα στα γήπεδα. Στην Ελλάδα ένας ακόμα τρόπος εκδήλωσης των βλακωδών αυτών απόψεων είναι τα πανό που αναρτώνται στα γήπεδα και πολλά από αυτά έχουν ζωγραφισμένα το εκάθεστο σήμα κάθε συνδέσμου, που αποτελεί συγχρόνως φασιστικό ή ναζιστικό σύμβολο. Επίσης δεν είναι λίγα τα στάδια που κατά καιρούς έχουν αναρτηθεί πανό που διακρίνεται μέχρι και η σβάστικα. Επίσης υπήρξαν στο παρελθόν σύνδεσμοι οπαδών που η δημιουργία τους αποτελούσε πρόσχημα για την συγκέντρωση φασιστοειδών.

Όλα αυτά δεν πρέπει να μας εκπλήσσουν, αφού το ποδόσφαιρο αποτελεί ένα μέρος της κοινωνίας μας. Αυτό που θα πρέπει να προσεχθεί είναι ο προσηλυτισμός αρκετών πιτσιρικάδων σε αυτές τις αντιλήψεις και μεθόδους, παρασυρόμενοι από την αγάπη για την ομάδα τους. Όλοι κάποτε παίξαμε ποδόσφαιρο σε κάποια αλάνα και παίζουμε ακόμα καμιά φορά, η αγωνιστήκαμε στην ομάδα της γειτονιάς μας αλλά η σημερινή κατάσταση δεν έχει σχέση με το ποδόσφαιρο. Είναι άκρως επικίνδυνη και συνιστά την προσοχή όλων των σκεπτόμενων ανθρώπων.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΩΣ ΜΕΣΟ ΑΠΟΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Σε μια κοινωνία εκμετάλλευσης και εξουδετέρωσης της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, όπου το κέρδος είναι σημαντικότερο από την ελευθερία, είναι φυσικό να ξεφυτρώνουν τάσεις ανυπακοής στο πρότυπο του υπηκόου και του ευυπόληπτου πολίτη. Για να λύσουν αυτό το οξύ πρόβλημα το κράτος και οι καπιταλιστές, σε αγαστή συνεργασία, οικειοποιούνται και εκμεταλλεύονται οτιδήποτε μπορεί να παραπλανήσει το λαό δίνοντας σ' αυτούς πολιτικά και οικονομικά κέρδη. Συγκεκριμένα, ο αθλητισμός είναι ο τομέας που έχει εκμεταλλευτεί περισσότερο το λαό, με αποκορύφωση τα εθνικά και διεθνή πρωταθλήματα ποδοσφαίρου. Τα οφέλη σε κάθε επίπεδο που παρέχει η εκμετάλλευση του αθλητισμού στο κράτος και το κεφάλαιο είναι σημαντικά και έχουν πρωτεύοντα ρόλο στη διαδικασία συντήρησής τους.

Είναι τραγελαφικό το πόσο εύκολα αποχωνώνονται οι άνθρωποι από τον εκμεταλλεύμενο αθλητισμό από τους κρατούντες. Αρκετές είναι οι περιπτώσεις όπου οι κυρίαρχοι του λαού έχουν συντονίσει τις αντικοινωνικές τους δράσεις την ώρα που οι περισσότεροι προβληματίζονται με πάθος για το αν ήταν οφσάιντ το γκολ κάποιου ποδοσφαιρικού αγώνα. Με το τρόπο αυτό, στρέφοντας δηλαδή την προσοχή των ανθρώπων στα ανούσια γεγονότα έχουν κάνει πολλά βήματα προς το στόχο τους που δεν είναι άλλος από την ολοκληρωτική υποδούλωση του λαού προς όφελός τους.

Ένα άλλο επίτευγμα του κράτους από την εκμετάλλευση του αθλητισμού έχει να κάνει με την εξουδετέρωση των βιαιών και εξεγερτικών τάσεων που γεννιούνται στους υπηκόους από την εκμετάλλευση της ζωής τους. Η καταπίεση που δέχεται ο μέσος υπήκοος μέσα στη καπιταλιστική κοινωνία από την οικογένεια, το στρατό, το σχολείο και την εργασία, του δημιουργούν τάσεις εξεγερσης και βίας. Επειδή αυτές τις τάσεις νιώθει αδύναμος να τις εμφανίσει στους αληθινούς του εχθρούς τις εμφανίζει σε πλασματικούς που μπορεί εύκολα να βρει στα γήπεδα έστω κι αν η

μόνη διαφορά που υπάρχει είναι στα χρώματα μιας φανέλας. Έτσι, με το τρόπο αυτό περιμένει το Σαββατοκύριακο για να εκτονώσει τα συναισθήματά του ώστε από τη Δεύτερα να μπορεί να δεχτεί την καταπίεση όσων βρίσκονται από πάνω του. Η περιγραφή αυτής της λειτουργίας δεν είναι μια σκόπιμη φλυαρία με ψυχολογικές διευρύνσεις, εφόσον έχει εξίσου σημαντικό ρόλο στη διαδικασία συντήρησης του συστήματος. Αυτός ο ισχυρισμός είναι απόλυτα βάσιμος αφού έτσι ο λαός χάνει τους αληθινούς του εχθρούς, που δεν είναι άλλοι από το κράτος και το κεφάλαιο, σπαταλώντας τη βία του στα γήπεδα και όχι στους δρόμους της εξεγερσης δημιουργώντας ανατρεπτικά γεγονότα, κάτι που θα προκαλούσε ρήξη στην εξουσία και τις παραφυάδες της.

Άλλο ένα από τα πιο λειτουργικά οφέλη των καπιταλιστών και του κράτους είναι η διαφήμιση που τους παρέχει αφειδώς ο αθλητικός τομέας. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι όλες οι πολυεθνικές όσο άσχετα και αν είναι τα προϊόντα τους προσπαθούν να κάνουν διαφήμιση που να σχετίζεται με το ποδόσφαιρο. Κάθε ώριμος και αξιοπρεπής καπιταλιστής έχει υπό τη διαχείρισή του μια ομάδα, που εκτός από την επικερδέστατη διαφήμιση που εξασφαλίζει στις εταιρίες του, του προσδίδει και το απαιτούμενο φιλολαϊκό προφίλ. Με αυτή τη τακτική κατέχει μια ευρύτερη αναγνώριση που λειτουργεί σαν ασπίδα προστασίας από τις κατηγορίες για την εγκληματική του δράση.

Αυτή η παρέμβαση δεν στρέφεται με κανένα τρόπο ενάντια στον αθλητισμό, άλλα εναντιώνεται στην αποχαύνωση και χειραφέτηση του λαού μέσω του αθλητισμού. Όσο όμως η εξουσία υφίσταται και προσπαθεί να καθυποτάξει τους ανθρώπους, εμείς το μόνο που έχουμε να προτείνουμε είναι η ΒΙΑΗ ΚΑΙ ΑΝΕΞΕΛΕΚΤΗ ΔΡΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΚΤΡΟΠΗ

ΛΙΓΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ HIP HOP

Το hip hop εμφανίστηκε στα μέσα της δεκαετίας του 1970 στα γκέτο των Η.Π.Α με σκοπό την ανάδειξη των προβλημάτων που αντιμετώπιζε η αφροαμερικάνικη κοινότητα. Η αρχή έγινε με μια απλή μουσική φόρμα που απλά βοηθούσε στο να απαγγελθούν στίχοι ποιημάτων για τα προβλήματα που είχε να αντιμετωπίσει η μαύρη κοινότητα. Έπειτα γράφτηκαν στίχοι ειδικά για αυτό το νέο είδος μουσικής αφού η αμεσότητά του και ο δρόμος που έκρυβε το hip hop μέσα του κέντρισε το ενδιαφέρον των απανταχού καταπιεσμένων και έφτασε μέχρι να γίνει σύμβολο στους αγώνες τους. Η εξέλιξη του ήταν ραγδαία. Γρήγορα αναπτύχθηκε μια φιλοσοφία γύρω του. Φυσικά δεν άφησε αδιάφορες και τις δισκογραφικές εταιρείες που στη δεκαετία του 1980 μπήκαν και αυτές χοντρά στο παιχνίδι με σκοπό, τι άλλο παρά το κέρδος. Τελικά το σκοπό τους το πέτυχαν, σε αυτό βέβαια μερίδιο έχουν οι καλλιτέχνες και ακόμα και το κοινό, και το hip hop στην δεκαετία του 1990 εμπορικοποιήθηκε κατά ένα μεγάλο μέρος και συγχρόνως άρχισε να χάνει την αμεσότητά του, με αποτέλεσμα όλο και περισσότεροι καλλιτέχνες να καταπιάνονται στιχουργικά με ανούσια θέματα. Κάτι που συνεχίζεται ως και σήμερα. Φυσικά οι καλλιτέχνες που δεν έχουν πέσει σε αυτό το τριπάκι είναι αρκετοί αλλά αναλογικά με όλα τα συγκροτήματα hip hop που υπάρχουν ανά τον κόσμο αποτελούν μειοψηφία.

Στις αρχές του 1990 το hip hop πάνω στην παρακμή του φτάνει, δισκογραφικά, στην Ελλάδα. Στα μέσα της δεκαετίας στον χορό μπαίνουν και οι πολυεθνικές δισκογραφικές εταιρείες. Κάπου εκεί, λοιπόν, διαχωρίζεται η θέση ορισμένων συγκροτημάτων από το πανηγύρι που επρόκειτο να γίνουμε μάρτυρες. Όλοι όσοι δεν διαχώρισαν την θέση τους και βούτηξαν στον ποταμό, πιστεύοντας ότι δεν θα παρασυρθούν, το μόνο που κατάφεραν ήταν να τους τραβήξει το ρεύμα πιο γρήγορα. Είδαμε λοιπόν και εδώ τους αντίστοιχους ράπερ με αυτούς που γνώριζαν επιτυχία στο εξωτερικό και κυρίως στις Η.Π.Α. Η διάκρισή τους δεν είναι και

τόσο δύσκολη αφού με μια γρήγορη σκέψη μπορώ να φέρω στο μυαλό μου διασκεδαστές, σκυλάδες με την μάσκα του ράπερ, "συμμοριτές" (που άλλοι στον ελεύθερο χρόνο σπουδάζαν σε αμερικάνικα πανεπιστήμια και άλλοι που φοβόντουσαν να βγουν από το σπίτι τους), ελληνόγεια wannabe αμερικανόγεια, συμβούλους στο πώς να πίνεις χόρτο και διάφορα είδη σκληρών ναρκωτικών, άλλους να κάνουν διαφημίσεις για τον ΟΤΕ, άλλους για το μίλκο, άλλους καλεσμένους στην εκπομπή της κάθε τατιάνας, άλλους να είναι υποχείρια των δισκογραφικών, άλλους να παίζουν για την πολιτιστική ολυμπιάδα, άλλους να συνεργάζονται με όλους αυτούς και άλλους απλά να μένουν αμέτοχοι. Βέβαια, όλα αυτά υπήρχαν και δυστυχώς θα υπάρχουν μέσα στο hip hop, άσχετα με το εάν δεν έχουν καμία σχέση με τον σκοπό που ξεκίνησε αυτό το μουσικό κίνημα. Βέβαια στην Ελλάδα δημιουργήθηκε κάτι πρωτόγνωρο για το hip hop στη παγκόσμια ιστορία του. Υπάρχει το ένα και μοναδικό συγκρότημα φασιστικής, εθνικιστικής, πατριωτικής ή όπως αλλιώς θέλετε πείτε το, ιδεολογίας.

Αυτό είναι το μόνο που δεν μπορεί να χωρέσει στο hip hop. Το χρωστάμε όλοι μας σε όλους αυτούς τους αφροαμερικάνους που δολοφονήθηκαν, εξευτελίστηκαν και καταπιεστήκαν από τα λεύκα τρωκτικά της συγκεκριμένης ιδεολογίας. Το χρωστάμε όλοι μας σε αυτούς που ακόμα και σήμερα παθαίνουν τα ίδια επειδή έτυχε να έχουν διαφορετικό χρώμα ή διαφορετική θρησκεία από κάποιους. Έξω οι εχθροί του ανθρώπινου γένους, όχι μόνο από το hip hop αλλά και από όλο τον πλανήτη.

ΠΥΡΕΤΟΣ ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟΒΡΑΔΟ

Το Σάββατο βράδυ επιτέλους έφτασε και ο πυρετός σου όλο και ανεβαίνει. Αυτό περιμένεις όλη την βδομάδα για να ξεδώσεις. Αν κάτσεις και το σκεφτείς, χωρίς κάποιο ιδιαίτερο λόγο, αλλά τι σου λέω τώρα εσύ έχεις συνηθίσει να το περιμένεις και να υπομένεις όλη την βδομάδα.

Εάν είσαι γυναίκα η ετοιμασία σου ξεκινάει από το μεσημέρι. Πας στο κομμωτήριο όπου περνάει η ώρα με αρκετό κουτσομπολιό, ξεφυλλίζοντας περιοδικά και πλην τις άλλους φτιάχνεις και τα μαλλιά σου. Κάπως έτσι ξεκινάει η ιεροτελεστία για το σαββατόβραδο. Μετά, λίγα είναι αυτά που σου μένουν να κάνεις (με την προϋπόθεση, αυτό ισχύει και για τους άνδρες, ότι κάτι έχεις κανονίσει να κάνεις γιατί αλλιώς σε βλέπω να είσαι σκυμμένος/η πάνω από το κινητό μπας και μπορέσεις να βγεις την τελευταία στιγμή). Φοράς τα ρούχα που αγόρασες το πρωί με τη πιστωτική κάρτα σου και τα οποία σε αναδεικνύουν και περιμένεις να έρθει να σε πάρει ο φλώρος που έχεις κανονίσει μαζί του. Ο οποίος φλώρος πριν τον συναντήσεις είχε πάει και αυτός στο κομμωτήριο για να φτιάξει αυτό το trendy ανέμελο λουκ των μαλλιών του και να φρεσκάρει λίγο τις αντάβιες του. Θα πήγε το αμάξι που πήρε δώρο από τον μπαμπά για την επιτυχία του στις πανελλήνιες και συγχρόνως για την αποτυχία του στη ζωή, για πλύσιμο και θα βρήκε κάποιο «κονέ» για να κλείσει τραπέζι σε καμιά μεγάλη πίστα.

Αφού φτάσετε στην πίστα θα κάτσετε στριμωγμένοι στο τραπέζάκι σας, θα πιείτε το ουισκάκι σας που το οποίο θα πληρώσετε ως και 20 φορές περισσότερο από όσο κοστίζει σε μια κάβα, θα χορεύει η δικιά σου πάνω στο τραπέζι, θα γλυκοκοιτάνε οι φλώροι από τα γύρω τραπέζια, εσύ θα γλυκοκοιτάς τις δικές τους, γύρω καπνοί, μπαλέτα να πλαισιώνουν τους διασκεδαστές που υποτίθεται ότι είναι καλλιτέχνες και το λιγότερο που μπορούν να προσφέρουν στους σκεπτόμενους ανθρώπους είναι ανία.

Μετά την πίστα μπορείτε να συνεχίσετε την παρακμή σας σε κάποιο κλαμπάκι με τον ρυθμό να δίνει κάποιος υψωμένος σαν ντοπαρισμένος ολυμπιονίκης σε κάποιο βάθρο. Εκεί πίνετε τις μπόμπες σας και ότι άλλο κάτσει χορεύοντας η καλύτερα πατώντας ο ένας τον άλλον. Πολλά εφέ μέσα στο κλαμπ αλλά ο χαμηλός φωτισμός δεν θα σας αφήσει να καταλάβετε ότι ή γύρω σας υπάρχουν καθρέπτες ή το τι είστε όλοι ίδιοι μεταξύ σας.

Κάπως έτσι λοιπόν είναι η συνήθεια του σαββατόβραδου και αν δεν έχετε στουκάρει στον γυρισμό την Κυριακή θα έχετε την ευκαιρία να κουτσομπολέψετε με τις φιλενάδες σας για το τι συνέβη την προηγούμενη νύχτα, αναμένοντας το επόμενο σαββατόβραδο, το οποίο είμαι σίγουρος ότι για σένα δεν θα αργήσει να φτάσει αφού ένα από τα πολλά βλακώδεις πιστεύω σου θα είναι ότι το επόμενο σαββατόβραδο ξεκινάει όταν τελειώσει το προηγούμενο.

ΤΟ ΉΞΕΡΕΣ ΟΤΙ...

Μέσα στην προηγούμενη δεκαετία, εξαιτίας εμφύλιων ή εθνικών συρράξεων, 12 εκατομμύρια παιδιά έμειναν άστεγα ενώ 1 εκατομμύριο έμειναν ορφανά ή έχασαν τους γονείς τους.

Από την έναρξη της Ιντιφάντα στα τέλη Σεπτεμβρίου του 2000 έχουν σκοτωθεί πάνω από 4.500 άνθρωποι εκ των οποίων οι περισσότεροι ήταν Παλαιστίνιοι.

Το κόστος της ανθρωποσφαγής στο Ιράκ υπολογίζεται σε 120 δις δολάρια και αν συνεχιστεί η κατοχή, σε δέκα χρόνια θα φτάσει το ένα τρις.

Περίπου 2 εκατομμύρια παιδιά πεθαίνουν κάθε χρόνο εξ αιτίας της έλλειψης καθαρού νερού και εγκαταστάσεων υγιεινής.

Οι ΗΠΑ διατηρούν στρατιωτικές βάσεις σε περισσότερα από 30 κράτη.

ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ ΣΤΟ EMAIL
uhuru@freemail.gr

ΤΑΞΙΔΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Το ταξίδι προς την ελευθερία συνεχίζεται έχοντας ξεπεράσει τις όποιες επιφυλάξεις του και ξέροντας καλά τον δρόμο που πρέπει να ακολουθήσει. Ήδη έχει περάσει ένας χρόνος από την κυκλοφορία του εντύπου και η επιθυμία μας για την δημιουργία αυτής της σελίδας έγινε πραγματικότητα. Η σελίδα αυτή λειτουργεί σαν ένας τόπος προπαγάνδας όπου δημοσιεύονται κείμενα του εντύπου αλλά και γενικά άλλα πράγματα που θεωρούμε πως συμβάλουν στην ελεύθερη αντιπληροφόρηση. Επίσης σκοπός της σελίδας είναι το μάζεμα του υλικού και η επικοινωνία μέσω του διαδικτίου.

Το uhuru είναι ένα τετρασέλιδο έντυπο το οποίο βγαίνει σε άτακτα χρονικά διαστήματα. Η διανομή του γίνεται με οποιονδήποτε τρόπο μπορούμε, όπως μοιράσματα στο δρόμο, χέρι με χέρι, από στέκια κτλ. Ήδη έχουν κυκλοφορήσει κάμποσα τεύχη τα οποία είχαν ως αποτέλεσμα ακόμα και εμείς οι ίδιοι να μάθουμε πράγματα που μας διέφευγαν και άξιζαν τον κόπο να αναφερθούν. Επίσης μετά από ένα χρόνο περίπου καταφέραμε να αποδείξουμε στους εαυτούς μας πως μέσα από την αυτοοργάνωση πετυχαίνεις πολλά και όμορφα πράγματα. Η ομάδα που ασχολούμαστε με την έκδοσή του, αν και μικρή, έχει πάρει κουράγιο από πολλούς ανθρώπους που μας βοηθάνε με τον τρόπο του ο καθένας. Ο τίτλος του εντύπου αποτελεί συγχρόνως και τον σκοπό που φτιάχτηκε. Uhuru σημαίνει ελευθερία και είναι αυτό που μας έχουν στερήσει και για το οποίο αγωνιζόμαστε, όχι μόνο με την έκδοσή του, αλλά με τη δράση μας στους κοινωνικούς αγώνες, καθώς και με τις πράξεις της καθημερινής μας ζωής.

Ελπίζουμε κάποτε το ταξίδι μας να τελειώσει και να φτάσουμε στον προορισμό μας, αν και κάτι τέτοιο μας φαίνεται μακρινό ακόμα. Τουλάχιστον είμαστε περήφανοι που έχουμε συνταξιδιώτες όλους αυτούς που σκέφτονται, αντιδρούν, νοιάζονται, ανησυχούν και αγωνιούν. Καλή αντάμωση...

www.uhuru.c-f-h.net